

**AL DIE
SCHITTERENDE
HEMELS**

**TRENT
DALTON**

Vertaling Elvira Veenings

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Trent Dalton
Oorspronkelijke titel: *All Our Shimmering Skies*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Elvira Veenings
Omslagontwerp: Darren Holt, HarperCollins Design Studio
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: 'Banksia' uit Henry Charles Andrews' *The Botanist's Repository, for New and Rare Plants* (Plaat 457), 1797, met dank aan Missouri Botanical Garden en Peter H. Raven Library / Biodiversity Library; Shutterstock
Foto auteur: © Lyndon Mechielsen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: PBTisk, a.s., Czech Republic

ISBN 978 94 027 0823 3
ISBN 978 94 027 6210 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Australia Pty Limited, Sydney, Australië.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Molly en het grafschrift

Een bulldogmier kruipt over een vloek. De kop van de bulldogmier is bloedrood en het beestje houdt halt en gaat verder, houdt halt en gaat weer verder in de in de grafsteen gebeitelde letter v. Molly Hook, zeven jaar oud, vraagt zich af of de bulldogmier ooit weleens de hele lucht heeft kunnen zien met de wonderlijke manier van bewegen waarmee bulldogmieren de zwaartekracht tarten. En als hij de lucht niet kan zien, gaat zij die voor hem maken. De bulldogmier neemt de hoek in van de L, slingert zich door de ronde o, wandelt verder naar de E en vertrekt via de κ.

Molly is het doodgraverskind. Zo noemen ze haar in de stad, dat weet ze. Het zielige doodgraverskind. Dat rare doodgraverskind. Ze leunt op haar schop. Zijn houten steel komt tot aan haar kruin en met zijn brede, bemodderde plaatstalen blad en getande zijkanten snijdt hij dwars door alle wortels heen. Molly heeft de schop een naam gegeven omdat ze van hem houdt. Ze noemt hem Bert, omdat zijn tanden haar doen denken aan de rotte, ijspegelvormige hoektanden van Bert Green van de Sugar Lane-snoepwinkel in Shepherd Street. Het is dit jaar voor het eerst dat Molly haar moeder, haar vader en haar oom meehelpt op de begraafplaats en samen met Bert de schop heeft ze al zesentwintig graven gedolven én... Bert heeft een zwarte zweepslang voor haar gedood.

Violet, Molly's moeder, zegt dat Bert Molly's een-na-beste vriend is. Molly's moeder zegt dat haar allerbeste vriend de lucht is. Omdat de lucht de beste vriend is van ieder meisje. De lucht kan een meisje dingen over zichzelf vertellen die geen enkele andere vriend of

vriendin ooit tegen haar zou zeggen. Molly's moeder zegt dat er een reden is waarom de lucht over Molly waakt. Elke les die ze ooit over zichzelf moet leren ligt daar boven op haar te wachten, hoog in de hemel, en het enige wat ze hoeft te doen is omhoogkijken.

Molly's blote voeten zijn even vuil als het blad van de schop en er staan koperkleurige lijnen van begraafplaatsklei in de holtes van haar knieën en ellebogen. Molly, die deze overwoekerde, verwaarloosde en op sterven na dode begraafplaats terecht als haar koninkrijk beschouwt, springt op een oude zwarte grafsteen en gaat op haar knieën liggen om haar grote blauwe kijkers dicht bij de voortkruipende bulldogmier te brengen, zich afvragend of de mier de diepdonkere blauwtinten in haar ogen kan zien, want als de mier dat soort blauw kan zien, weet hij misschien hoe het voelt om de uitgestrekte blauwe hemel boven Darwin te kunnen zien.

'Kom van dat graf af, Molly.'

'Ja, mam.'

De lucht heeft de kleur van 1936 en de lucht heeft de kleur van oktober. Gezien vanuit de hoge blauwe lucht, steeds dicht- en dichterbij, zijn het moeder en dochter die voor het graf van een goudzoeker staan, op het meest afgelegen perceel van de Hollow Wood-begraafplaats, het verst verwijderd van de grindoprit. Ze zijn een oudere en een jongere versie van zichzelf. Molly Hook met bruin krulhaar, knokig en zorgeloos. Violet Hook met bruin krulhaar, knokig en zorgelijk. Ze houdt iets verborgen achter haar rug, wat haar dochter, te druk in de weer, te veel Molly, niet in de gaten heeft. Violet Hook, de doodgraversmoeder, houdt altijd wel iets verborgen. Haar trillende vingers, haar gedachten. De doodgraversmoeder, die dode lichamen in de grond en levende geheimen in zichzelf begraaft. De doodgraversmoeder, die rechtop loopt maar diep in gedachten verzonken is. Ze staat aan de voet van het oude kalkstenen graf, grijze steen verweerd tot zwart; poreus, afgebroskeld en even geruïneerd als de mensen die betaalden voor de goed-

kope graven op deze goedkope begraafplaats, even geruïneerd als Aubrey Hook en zijn jongere broer Horace Hook – Molly's vader, Violets echtgenoot – de berooide dronkenlappen, lang van stuk, met zwarte hoeden en bezwete gezichten, die zelden thuis zijn. De zwartogige broers die deze begraafplaats hebben geërfd, de kromgetrokken en verroeste poorten met tegenzin openhouden en de begrafenisonderneming bestieren vanuit de kroegen en dranklokalen in het centrum van Darwin of zeven kilometer verderop, vanuit de schaars verlichte roodpluchen foyer in het ondergrondse opiumbordeel onder de enorme werkschuur van Eddie Loong aan Gardens Road, waar hij de in het Noordelijk Territorium gevangen harder droogt en pekelt voor verscheping naar Hongkong.

Molly zet haar rechterhand op de grafsteen en omdat ze het wil en omdat ze het kan, wervelt ze van de grafsteen vandaan in een reeks pirouettes, zo onstuimig en vrij uitgevoerd dat ze er duizelig van wordt en haar ogen moet opslaan naar de lucht om haar evenwicht te vinden. En dan ziet ze iets daar boven.

‘Zwemmende dolfijn,’ zegt Molly, even terloops als wanneer ze een mug op haar elleboog ziet zitten. Violet kijkt op om Molly's dolfijn te zoeken, een wolk die een andere, dikkere wolk lichtjes omhoogduwt en door Violet aanvankelijk voor een iglo wordt aanzien, tot ze van gedachten verandert. ‘Dikke rat die zijn kont likt,’ zegt ze.

Molly knikt, schatert het uit van het lachen.

Violet draagt een oude jurk van wit linnen en haar bleke huid is rood van de Darwinzon, warm van de Darwinhitte. Ze houdt nog steeds iets achter haar rug, iets wat ze verbergt voor haar dochter.

‘Kom bij me staan, Molly,’ zegt Violet.

Molly en Bert de schop, stevig en betrouwbaar, gaan naast Violet staan. Molly volgt haar moeders blik naar iets wat Violet lijkt te ontroeren. Een naam op een grafsteen.

‘Wie was Tom Berry?’ vraagt Molly.

‘Tom Berry was een schatzoeker,’ zegt Violet.

‘Een schatzoeker?’ Molly hapt naar adem.

‘Tom Berry zocht in alle uithoeken van dit land naar goud,’ zegt Violet.

Molly ziet de getallen onder de naam op de grafsteen: 1868-1929.

‘Tom Berry was je grootvader, Molly.’

Er staan een heleboel woorden onder die getallen: priegelig, op elkaar gedrukt en te klein nemen ze alle beschikbare ruimte op de grafsteen in. Het is eerder een waarschuwing dan een grafschrift, bijna een soort openbare mededeling aan de inwoners van Darwin, en Molly vindt het maar moeilijk te begrijpen.

WEET ALLEN DAT IK BEN GESTORVEN DOOR DE VLOEK VAN
EEN DUIVELSKUNSTENAAR. IK HAALDE RUW GOUD UIT DE
GROND VAN DE ZWARTE MET DE NAAM LONGCOAT BOB EN IK
ZWEER BIJ GOD DAT HIJ EEN VLOEK HEEFT UITGESPROKEN,
OVER MIJ EN MIJN NAKOMELINGEN, ALS STRAF VOOR MIJN
HEBZUCHT. LONGCOAT BOB VERANDERDE ONZE WARE HAR-
TEN IN STEEN. IK HEB HET GOUD TERUGGELEGD, MAAR
LONGCOAT BOB HEEFT ZIJN VLOEK NIET OPGEHEVEN, EN NU
BEN IK DOOD EN BETREUR IK SLECHTS ÉÉN DING: DAT IK
LONGCOAT BOB NIET HEB VERMOORD TOEN IK DE KANS HAD.
HELAAS, IK ZAL HET IN DE HEL NOG EENS MOETEN PROBEREN.

‘Wat zijn dat allemaal voor woorden, mam?’

‘Het heet een epitaaf, Molly.’

‘Wat is een epitaaf, mam?’

‘Een grafschrift. Het verhaal van een leven.’

Molly bestudeert de woorden. Ze zet haar vinger op een woord op de eerste regel.

‘Een tovenaar,’ zegt Violet.

Molly wijst naar een ander woord.

‘Kwade toverkracht voor iemand die het misschien verdient,’
zegt Violet.

De vinger van het kind op een ander woord.

‘Nakomelingen,’ zegt Violet. ‘Dat betekent familie, Molly.’

‘Vaders?’

‘Ja, Molly.’

‘Moeders?’

‘Ja, Molly.’

‘Dochters?’

‘Ja, Molly.’

Molly krabbelt met haar rechterwijsvinger aan Berts handvat.

‘Heeft Longcoat Bob jouw hart in steen veranderd, mam?’

Een lange stilte. Violet Hook en haar trillende handen. Een lange lok bruin krulhaar waait voor haar ogen.

‘Dit is een lelijk grafschrift, Molly,’ zegt Violet. ‘Je grootvader heeft zijn levensverhaal beoedeld met getier en wraakzuchtige gedachten. Een epitaaf moet gracieus zijn en waar. Dit epitaaf is slechts één van die twee dingen. Een epitaaf moet poëtisch zijn, Molly.’

Molly kijkt haar moeder aan. ‘Zoals wat er op het graf van mevrouw Salmon staat, mam?’

HIER LIGT PEGGY SALMON

DIE VISTE NAAR LIEFDE EN WIJN

AL WAS HET ER GEEN VETPOT, ER WAS GEEN VENIJN

PEGGY VOND HET LEVEN FIJN

‘Wil je me iets beloven, Molly?’

‘Ja, mam.’

‘Belof je me dat je alle dichtbundels op de plank bij de voordeur zult lezen?’

‘Dat belof ik.’

‘Wil je me nog iets beloven, Molly?’

‘Ja, mam.’

‘Belooft me dat je gracieus zult leven, Molly. Belooft me dat je groots, mooi en poëtisch zult leven, en zelfs wanneer je leven niet poëtisch is, schrijf je het zo dat het dat wel is. Je schrijft het, Molly, begrijp je dat? Belooft me dat jouw epitaaf niet zo lelijk zal zijn als dat van Tom Berry. En als iemand anders je grafschrift schrijft, zorg dan dat dat diegene geen enkele moeite kost. Je moet een leven leiden dat zo waardevol is dat je grafschrift zichzelf schrijft, begrijp je? Wil je me dat beloven, Molly?’

‘Ik belooft het, mam.’

Molly wiebelt met haar knieën. Molly is ongedurig. Omdat ze het wil en omdat ze het kan, laat Molly Bert op de grond vallen en voert ze een radslag uit naast het graf van haar grootvader. Haar werkjurk valt over haar gezicht en verblind als ze is, ziet ze niet waar ze uitkomt en struikelt ze en belandt in een wirwar van armen en benen in het zand.

‘Niet erg gracieus, Molly,’ zegt Violet. ‘De dichtbundels leren je wel om gracieus te zijn.’

Molly strijkt met een glimlach haar springerige haar uit haar ogen. Violet wenkt het doodgraverskind met een spitse wijsvinger terug aan haar zijde. Molly raapt Bert de schop op en neemt haar plaats weer in, heel dicht naast haar moeders heup.

‘Nu even stil zijn,’ zegt Violet.

De stilte op deze begraafplaats, dit zonovergoten dodencollectief. Het is het droge seizoen in Darwin en elke boom op de begraafplaats wil branden. De vezelige eucalyptussen buigen zich diep over graven die zo oud zijn dat de opschriften niet meer te lezen zijn. De *woollybutt*-bomen, met hun dode, eraf gevallen bloemen die elke stam omringen als een vuurcirkel, groeien al vijftig jaar in de grindhoudende grond en reiken zo hoog als de winkels aan de Esplanade. Onkruid en grassen kruipen over gedenkstenen voor timmerlieden,

boeren, criminelen en soldaten, voor moeders en vaders en broers en zussen. Familie.

De Hollow Wood-begraafplaats wordt verzwoegen door de aarde. De ondergelegen grond heeft de doden verslonden en knaagt nu aan het bewijs dat ze geleefd hebben.

Molly verbreekt de stilte. Molly verbreekt altijd de stilte.

‘Ligt mijn grootvader daarbeneden?’ vraagt Molly.

Violet neemt de tijd voordat ze antwoord geeft.

‘Een deel van hem ligt daarbeneden,’ zegt Violet.

‘Waar is de rest dan?’

Violet kijkt op naar de blauwe lucht waar de bulldogmier geen weet van heeft. ‘Daarboven.’

Molly legt haar hoofd in haar nek en tuurt naar de lucht, haar ogen toegeknepen tegen de Darwinzon op zijn hoogste punt.

‘Het beste van hem is daarboven,’ zegt Violet.

Molly plant haar voeten stevig in de grond, met haar rechtervoet iets achter de linker, zonder haar blik ook maar een seconde af te wenden van de lucht. Een eenzame droge-seizoenscumuluswolk drijft aan de linkerkant van Molly’s hemel, een donzige, gestapelde, zwevende metropool van warme, opstijgende lucht die Molly doet denken aan het schuim dat ontstaat als Bert Green een bolletje ijs in een groot glas sarsaparilla laat vallen. Rechts van die wolk is alles blauw. Violet Hook volgt de blik van haar dochter naar de lucht en blijft bijna een halve minuut lang omhoogkijken, tot ze haar blik laat dalen om naar iets te kijken wat even hemels is: het gezicht van haar dochter. Vuil op haar linkerwang. Een spat opgedroogde eidooier van het ontbijt in de linkerhoek van haar mond. Molly’s ogen, altijd op de lucht gericht.

‘Wat is dit voor plek, Molly?’

Molly kent de vraag en ze weet het antwoord.

‘Een harde plek, mam.’

‘Wat is steen, Molly?’

Molly kent de vraag en ze weet het antwoord.

‘Steen is hard, mam.’

‘Wat is je hart, Molly?’

‘Mijn hart is hard, mam.’

‘Hoe hard is het?’

‘Zo hard als steen,’ zegt Molly, met haar ogen nog steeds op de lucht gericht. ‘Zo hard dat het niet kan breken.’

Violet knikt, haalt diep adem en laat een lange stilte vallen. Dan zegt ze vier simpele woorden: ‘Ik ga weg, Molly.’

Molly verschuift haar blote linkervoet en wendt haar gezicht naar haar moeder. ‘Waar ga je heen, mam?’ vraagt ze terwijl ze met haar rechterhand Berts blad lukraak in de grond steekt. ‘Ga je weer naar Katherine?’

Violet zegt niets.

‘Ga je weer naar Timber Creek, mam? Mag ik mee?’

Violet slaat haar ogen op naar de lucht. Opnieuw een lange stilte.

Molly bonkt met haar rechterhiel in het zand en wacht tot haar moeder antwoord geeft.

En Violet lijkt te verdwalen in die lucht. Dan sluit ze haar ogen en steekt ze haar rechterarm uit naar haar dochter, en Molly kijkt hoe die hand helemaal naar haar toe komt en op haar rechterschouder wordt gelegd. Haar moeders vingers trillen. En Molly ziet nu ook dat de armen van haar moeder dunner zijn dan ze ze ooit heeft gezien. Haar huid is bleker dan ooit.

‘Waarom doen je vingers dat, mam?’

En Violet opent haar ogen, kijkt aandachtig naar haar bevende rechterhand en verbergt hem dan weer achter haar rug. Ze richt haar blik opnieuw op de lucht. ‘Ik ga naar daarboven, Molly,’ zegt Violet. ‘Ik ga naar daarboven om bij je grootvader te zijn.’

Molly glimlacht. Keert haar hoofd weer naar de lucht. Stralende ogen. ‘Mag ik ook mee?’

‘Nee, Molly, jij kunt niet mee.’

Nu krijgt Molly een droge mond en haar buik keert zich vanbinnen om, de tenen van haar rechtervoet graven in de rode aarde en ze balt haar beweeglijke handen tot haar langste vingernagels tot bloedens toe in haar handpalmen drukken. Kijkt weer naar de lucht. Kijkt weer naar mama.

‘Ik kom niet meer naar beneden, Molly.’

Molly schudt haar hoofd. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ik hier niet langer kan blijven.’

Molly slaat haar ogen weer op naar de lucht. Ze zoekt naar een stad daarboven. Ze zoekt het huis waar haar moeder zal wonen. Ze zoekt naar straten in de lucht, naar snoepwinkels en slijterijen. De stad achter de wolken. De stad achter de lucht.

‘Dit is de laatste keer dat je me ziet, Molly.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik wegga.’

Molly laat haar hoofd zakken. Haar tenen graven dieper in de grond. En ze vraagt zich af hoe haar moeder dat trucje uithaalt, hoe ze zo snel van licht naar donker kan veranderen. Ze is als daglicht dat in één klap overgaat in de nacht, zegt Molly tegen zichzelf. Van de daghemel naar de nachthemel, zonder in de tussentijd geleefd te hebben. Zonder tijd ertussenin. Geen klusjes. Geen middagthee. Van een helderblauwe daghemel met dolfijnenwolken naar een nachthemel die alleen zwart is.

‘Wat voel je vanbinnen, Molly?’ vraagt Violet.

‘Ik voel dat ik wil huilen.’

Violet knikt.

‘Huil dan, Molly,’ zegt Violet. ‘Huil maar.’

En het doodgraverskind knippert met haar ogen en haar lichaam huivert alsof het wil overgeven en haar nek schokt naar voren en ze snikt. Twee korte snikken en dan moet ze haar ogen wijd opensperren voor een rivier van tranen, die overgaat in zijrivieren, die zich vertakken in het aangekoekte vuil en stof op het meisjesgezicht, en

deze nieuwe waterstromen op Molly's wangen doen Violet denken aan de krekensfels die ze als kind zo vaak heeft gezien op de goudzoekerskaarten van haar vader.

'Ga door,' zegt Violet. En het meisje gaat nog harder huilen en ze slaat haar handen voor haar gezicht en er loopt vocht uit haar neus en het speeksel druipt van haar lippen, maar haar moeder raakt haar niet aan. Houdt haar niet vast. Steekt haar armen niet naar haar uit.

'Huil, Molly, huil,' zegt Violet zachtjes.

Het doodgraverskind brult zo hard dat Violet instinctief omkijkt naar het beheerdershuis, achter een groepje bomen op de begraafplaats, voor het geval het geluid hard genoeg is om haar man te wekken uit zijn lange alcoholslaap.

'Goed zo,' zegt Violet. 'Goed zo, Molly.'

En Molly huilt nog een volle minuut langer, tot ze moeizaam slikt en haar ogen droogt met de rug van haar hand. Ze pakt een handvol van haar jurk beet en laat haar gezicht zakken om het schoon te boenen.

Violet gaat voor haar kind staan, met haar handen nog steeds achter haar rug.

'Ben je klaar?'

Molly knikt en haalt haar neus op.

'Is alles eruit?'

Molly knikt.

'Kijk me aan, Molly,' zegt Violet.

Molly kijkt op naar haar moeder.

'Je zult nooit meer om mij huilen,' zegt ze. 'Van nu af aan zul je geen traan meer om mij laten. Je zult nooit verdrietig zijn. Je zult nooit bang zijn. Je zult geen pijn voelen. Want jij bent gezegend, Molly Hook. Laat niemand beweren dat dat niet zo is.'

Molly knikt.

'Wat is dit voor plek?'

'Een harde plek, mam.'

‘Wat is steen?’
‘Steen is hard, mam.’
‘Wat is je hart?’
‘Mijn hart is hard, mam.’
‘Hoe hard is het?’
‘Zo hard als steen. Zo hard dat het niet kan breken.’
Violet knikt.
‘Niemand kan het ooit breken, Molly,’ zegt Violet. ‘Je vader niet. Je oom niet. Ik niet.’
Molly knikt. Ze ziet dat haar moeder over haar schouder naar het beheerdershuis kijkt. Er staat angst op haar gezicht. Bezorgdheid.
Violet draait zich weer om naar haar dochter. ‘Is er nog iets wat je me wilt vragen voordat ik ga?’
Molly laat haar hoofd hangen en staart naar de grond. Staart naar een peloton mieren op weg naar haar grootvaders graf.
‘Kan ik dan nog wel met je praten?’
‘We kunnen met elkaar praten wanneer je maar wilt,’ zegt Violet. ‘Je hoeft alleen maar omhoog te kijken.’
‘Maar hoe kan ik je dan horen?’ vraagt het meisje.
‘Je hoeft alleen maar te luisteren.’
Molly laat haar hoofd nog steeds hangen.
‘Nee, zo gaat dat niet,’ zegt Violet. ‘Je mag je hoofd niet laten hangen, Molly. Je moet omhoogkijken. Je moet altijd omhoogkijken.’
Molly kijkt op. Violet knikt, glimlacht stilletjes voor zich uit.
‘Is er nog iets anders wat je me wilt vragen?’
Molly krabt aan haar gezicht, woelt met haar linkervoet in het zand, bedenkt iets.
‘Wat is er, Molly?’
Molly’s vertrokken gezicht.
‘Nu ben je er niet op mijn verjaardag,’ zegt Molly.
‘Ik zal er op geen van je verjaardagen zijn, Molly.’
Molly laat haar hoofd hangen.

‘Dan krijg ik nooit meer een cadeautje,’ zegt Molly.
‘Je krijgt nog steeds cadeautjes van mij.’
‘Echt?’
‘Natuurlijk.’
Molly wijst naar de lucht.
‘Maar je bent helemaal daarboven.’
Violet glimlacht.
‘Daar komen de beste cadeautjes vandaan.’
Violet kijkt weer naar de lucht.
‘De regen, Molly,’ zegt Violet. ‘De regenbogen. Dolfijnenwolken. Olifantenwolken. Eenhoornwolken. De prachtige grote bliksem-schichten. De hemelgeschenken, Molly. Die stuur ik allemaal naar beneden, voor jou.’
‘De hemelgeschenken,’ herhaalt Molly. Ze vindt het een leuk woord. ‘Alleen voor mij?’
‘Alleen voor jou, Molly. Maar je moet je ogen op de lucht gericht houden. Je moet altijd omhoog blijven kijken.’ Violet wijst naar de lucht. ‘Er valt er nu een naar beneden.’
‘Waar?’ Molly houdt haar adem in en tuurt naar de blauwe lucht.
Violet wijst opnieuw naar de lucht.
‘Daar,’ zegt ze. En Molly knijpt haar ogen tot spleetjes en legt haar handen boven haar ogen tegen het felle licht.
‘Het is een geschenk van je grootvader, Molly. Het is iets waarvan hij wil dat jij het krijgt.’
Molly staat te stuiteren. ‘Wat is het? Wat is het?’
‘Hiermee heeft je grootvader zijn schat gevonden,’ zegt Violet, turend naar de lucht.
‘Zijn schat!’ roept Molly opgetogen.
‘We moeten allemaal op zoek naar onze eigen schat, Molly. Hij wil graag dat jij de jouwe vindt.’
Molly kijkt zo hard als ze kan naar de lucht, maar ze ziet het geschenk niet uit de lucht vallen.

‘Blijf omhoogkijken, Molly,’ zegt Violet. ‘Hou je ogen op de lucht gericht, Molly. Niet wegstijgen, anders mis je het misschien.’

Molly kijkt nog harder naar de lucht, maar ze ziet het geschenk niet uit de lucht vallen.

‘Blijf omhoogkijken, Molly,’ zegt Violet. ‘Hou je ogen op de lucht gericht, Molly. Niet wegstijgen, anders mis je het misschien.’

Molly voelt dat haar moeder dichterbij haar toe komt. Molly voelt dat haar moeder haar armen om haar heen slaat. Voelt de lippen van haar moeder tegen haar slaan.

‘Ik ga nu, Molly,’ zegt Violet. ‘Maar je mag me niet nakijken. Je moet omhoog blijven kijken. Hou je ogen op de lucht gericht.’

En Molly kijkt naar de lucht en ze kijkt en kijkt en ze wil haar ogen neerslaan, maar ze gehoorzaamt haar moeder, ze gelooft in haar moeder, ze gelooft haar en ze houdt haar ogen strak op dat hoge blauwe dak gericht en ze voelt haar moeder bij haar weggaan, hoort haar moeders sandalen bladeren en grashalmen platdrukken, en ze wil wegstijgen van de lucht en haar ogen richten op die geluiden, maar ze gehoorzaamt haar moeder omdat haar moeder altijd gelijk heeft, altijd eerlijk is, altijd gracieus.

‘Je kunt nu je eigen epitaaf schrijven, Molly.’ Verder weg.

‘Ze hoeven het niet voor je te schrijven. Je kunt het zelf schrijven. Blijf naar de lucht kijken, Molly.’ Verder weg.

‘Blijf naar de lucht kijken, Molly.’ Verder weg.

‘Blijf naar de lucht kijken, Molly.’ Te ver weg.

Molly blijft naar de lucht kijken en ze telt zo lang naar de lucht dat ze tegen zichzelf zegt dat ze nog maar zestig tellen naar de lucht zal staren en ze telt zestig seconden in haar hoofd en als ze nog maar vijf seconden heeft om te tellen, zweert ze dat ze nog een keer zestig tellen zal wachten en dat doet ze. Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, één.

Molly ziet nog steeds geen geschenk uit de lucht vallen, en nu keert ze haar ogen af van het blauw. Ze slaakt een diepe zucht, haar buik

doet nog steeds pijn vanbinnen en ze kijkt schielijk om naar de plek waar de laatste geluiden van voetstappen wegstierven. Ze zoekt haar moeder. Maar ze ziet alleen bomen en graven, onkruid en hopen kiezelgrond die de doden bedekken, verder niets. Starend naar die doodstille leegte van de begraafplaats wacht ze tot haar moeder die leegte weer binnen komt lopen. Maar dat doet ze niet.

Er komt een beeld op in de geest van het doodgraverskind. Een bulldogmier die over een vloek kruipt. Een enkel woord in steen gehouwen. Kwade toverkracht voor iemand die het misschien verdient. Ze draait zich om om het grafschrift van haar grootvader te lezen en daar, op de grafsteen, naast haar knokige scheenbenen, staat een platte, vierkante kartonnen geschenkdoos.

Er zit een lint omheen gestrikt. Het lint heeft de kleur van de lucht.

Molly springt op het hemelgeschenk af en schudt het heen en weer. Ze rukt het lint eraf en haar buikpijn is helemaal over. Met haar smoezelige zweetvingers klauwt ze in de zijkanten van de doos tot ze een opening vindt en dan scheuren haar vingers het dunne, goedkope karton los van de onderkant tot iets van metaal, iets hards, uit de doos in haar handen glijdt.

Ze houdt het omhoog naar de lucht. Een ronde metalen schaal. Massief koper. Oud, besmeurd met aangekoekte aarde. Ze denkt eerst dat het een bord is. Of een serveerschaal voor sandwiches. Maar het bord heeft een opstaande, schuine rand en een platte onderkant en is wel zo groot als het stuur van een auto. Molly heeft zoiets al eens eerder gezien. In de achterbak van de rode pick-uptruck van haar oom Aubrey, in zijn oude metalen kist met goudzoekersspullen. Het is geen bord, zegt ze bij zichzelf. Het is een pan. Een pan om goud te zoeken. Een pan om een schat te vinden. En Molly Hook, zeven jaar oud, weet niet wat ze tegen de lucht moet zeggen na zoveel vrijgevigheid, dus kijkt ze omhoog en zegt iets waarvan ze alleen maar kan hopen dat het gracieus is. 'Dank je wel.' En in de stilte van de begraafplaats wacht het doodgraverskind geduldig tot de lucht iets terugzegt.